

Αποφεγγιά

Δυο περιστέρια σε θρηνούν
μαζί με δυο φεγγάρια
και στον ρυθμό της λευτεριάς
σου σιγοτραγουδάνε
τους στίχους μιας αποφεγγιάς
που μέσα σου πονάνε.
Τ' αποκομμένα χώματα
ποτέ δε λησμονάνε
τα αδειανά νοικοκυριά
τις άσπρες τις καμάρες
τα πράσινα δεντρόφυλλα
κάθε που ξενυχτάνε.
Τις θάλασσες που κάποτε
κάθε παιδιού αγκάλη
τις σκέπαζε μ' ήχους χαράς
κυμάτων παραζάλη
στης λιόλουστης ακρογιαλιάς
τα σμαραγδένια κάλλη.
Μα ο ήλιος μίκρυνε πολύ
το ίδιο τα πελάγη
μαζί με κάμπους και πλαγιές
στης κατοχής τα άγη
η γης με δάκρυα γεύεται
της αρπαγής την πάγη.
Κι η μάνα Κύπρος χωριστά
απ' το δικό της σώμα

απ' τα παιδιά της που 'χασαν

των αστεριών το χρώμα

ολημερίς να τα ρωτά

πόσο θ' αργήσει ακόμα;

Δημήτρης Ν. Χρυσόχου

Αθήνα, 21.8.23